

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π. Τι τρίχεις ἔτσι... ἔρχεσαι καταλαχανωσμένος...

Φ. Τρίχουν σπουδαῖα πράγματα και ἕμαι σακτισμένος.

Π. Λίγα λοιπόν και μ' ἔσκασες...

Φ. Κι ἄν σκάσης, κουραϊδόνι,

καθὲς χάσ' ἡ Πόλι μάλκμμ κ' ἡ Βενετὰ βελόνι.

Π. Θὰ ρξς χαστούκις...

Φ. Πρόσμενε ὀλιγον ἂν ἀσάνω και ὕστερα λεπτομερῆ περιγραφὴν σοῦ κάνω.

Π. Βρὲ πῆς μου πόθεν ἔρχεσαι και τρίχεις σάν τσακάλι ;

Φ. Ἀπὸ τοῦ γέρο-Μπαμπᾶλη και τοῦ νταχ' τοῦ Ράλλη.

Ἄλθῃμα πόσον ἰδρωσὰ... ἔλθι νὰ μὲ σκοπισης...

συδικασίφεις, Περικλῆ, και προσυνενοήσεις,

ἑπιστολαί, τραχάματα, και ἔλο πῆγαν' ἔλα...

Ἐστὸ Ράλλη μὲ ἀπίστιαι ἡ ἄσπρα φουστανίλα νὰ τοῦ εἰπῶ ἔσθ' οἰσθῆ τας νὰ ἔλθῃ ἰσπισυμένως νὰ γίνη ὁ Σπυδοκρόμος ὁ τραυλογῆμένος.

Τραβῶ ἔσθ' οὐτοῦ Ράλλη, Περικλῆ, ἀλλ' ὄμως—ὠμίνα ! —

τὸ τόσο μου τὸ τρίχειμ ἐπῆγε ἔσθ' χαμίνα.

Δὴν ἦταν εἰς τὸ σπῆτι του, δὴν ζήρω τί νὰ κάνω,

προσμενω δύο τίταρτα και κατὶ παραπάνω,

μὰ τίλος ἐβαίρηκα νὰ χάσωμ ἐκεῖ πέρα

και τρίχω ἔσθ'ν Καλλιτρονῆ, τὸν σεβαστὸν πατέρα.

Ἦσαν δ' ἐκεῖ προσμενόμενος μετὰ σπουδῆς, πολλῆς

Ζυγομαλῆς, Γεωργαντῆς κ' ὁ Ζούστ' ὁ Νικολῆς,

παροῦσα δι και ἡ Ἐλλὰς ἐξέτινε τὰς χεῖρας

ἐστοῦς παρελθόντας, μέλλοντας, και τωρινούς σωτῆρας.

Δὴν τὸν εὐρῆκα, κύριοι, τοὺς εἰπ' ἀπηλοισμένους,

κ' ἄν χάνετ' ἔσθ' ὁ καιρός, ἀλλοιοιμονον ἔσθ' γένος ! ...

μου λῆγει δι ὁ Μπαμπᾶλης ὁ ἄν ὄντως αγαπῆς

τὸ ἔθνος τὸ κακόμοιρον, εὐθὺς νὰ ζαναχθῆς ;

Π. Καὶ σὺ ἐπῆγες ;

Φ. Βίβεικα... ἔνακτραβῶ ἔσθ' οὐτοῦ Ράλλη...

Π. Στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς δὴν τὸν ἦρες πάλι.

Φ. Τὸν βρήκα τοῦτη τῆ φερα, τοῦ εἶπα τὰ εἰκότα,

εἰκῶς ὅμως, Περικλῆ, μου ἔστραψε τὰ νότα.

Ποτὶ εἰς συνενοήσαν δὴν ἔα περιερωθῶ

ἔν εἰς προσυνενοήσαν μικρῶν δὴν προσελθῶ.

Μωρὸ ἀνά, ἐρώνακα... δὴν ἔρχομαι, μου λῆγει...

και κοκκινί' ἡ ὄψις του και ἡ ματὰ του ὀλίγει,

κ' ἐγὼ γὰρ τοῦ Καλλιτρονῆ καινούργη πέρω φέρα,

κ' ἄσπρα λαμπρὸν μὲ ἔδηγετ' ἄσπρα νὰ λειψῆ ὄρα.

Λοιπὸν τὸν ἦρες ; ... μάστιχα, τοῦ εἶπα τὸ και τὸ...

λαγάνωσα, κουράστηκα, ἔσθ' ἄσπρα νὰ κρατῶ.

Κι ἐκεῖνος τί σ' ἀπήντησε ; ... μου εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

Π. Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπήντησες ;

Φ. Πῶς δὴν ἔμορετ' ἀκόμα

νὰ ἔλθ' εἰς συνενοήσαν περὶ τῶν καθεστῶτων,

ἔδν προσυνενοήσεις δὴν γίνῃ κατὰ πρότων.

Και τότε ὁ Ζυγομαλῆς και οἱ λοιποὶ μου λῆνε :

«ἀμμ' ἔπρεπε νὰ τοῦ εἰπῆς και σοῦ, εὐλογημένε,

» πῶς ἡ συναθροισις αὐτῆ ἔσθ' οὐτοῦ Μπαμπᾶλη τὸ δῶμα

δὴν εἶναι συνενοήσεις πραγματικῆ ἀκόμα,

«ἀλλὰ προσυνενοήσεις μικρὰ πρὸς τὸ παρὸν

» κ' ὡς πρὸς τὴν συνενοήσαν θὰ ἔχωμν καιρόν».

Ἐ ! διαβόλα ! τὸ ἔξέχασα και νὰ μὲ συγχωρῆτε...

πηγαίνω νὰ ἐξηγηθῶ και νὰ μὲ καρτερῆτε.

Ἐπῆγα, τὸν ἀντάμωσα, παρτῶν, τοῦ εἶπα, Ράλλη,

συνέθε παρενοήσεις, ὡς φαίνεται, μεγάλην,

δὴν εἶναι συνενοήσεις αὐτῆ πρὸς τὸ παρὸν,

ἀλλὰ προσυνενοήσεις κλεισμένων τῶν θυρῶν.

Αὐτὰ μου εἶπαν νὰ σοῦ πῶ, κ' ἐκεῖνος μ' ἀπαντῆ :

«πῆς τοῦ Ἀντώνη, τοῦ Σαῖν-Ζούστ, και τοῦ Γεωργαντῆ,

» πῶς πρέπει κ' ὁ Μητσόπουλος νὰ προσκληθῆ ἐν τάχει,

και ἄν αὐτὸς τοὺς κάθεται ἀπάνω ἔσθ' οὐτοῦ στομάχι,

» δὴν εἰμπορῶ γὰρ τίποτε μαζὶ τὸν νὰ μιλήσω

» και μονοτονὴ τὴν πόρτα μου εἰς ἄλλους θὰ στραλίσω».

Ἐπῆγα ἔσθ' οὐτοῦ Καλλιτρονῆ και ἀναφῶ μὲ πῆπα

και μὲ τὸ σίγημα και τὸ ν' εἶ δόντα τοὺς εἶπα.

Π. Κι ἐκεῖνος ;

Φ. Μοῦπαν «γρήγορα ἔσθ' ἡ μίσθ νὰ κοπῆς

και τρίξῃ μὲ τὰ τέσσερα ἔσθ' οὐτοῦ Ράλλη νὰ τοῦ πῆς

πῶς δὴν ἔμορετ' πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσκληθῆ ἀκόμα,

ἀφοῦ ὁ Τρίφων μόλις γῆς προσῆλθε εἰς τὸ κόμα».

Πολὺ καλά, τοὺς ἀπαντῶ, και ὅς τοι ὄμοιο πάλι,

ἀλλὰ ἐνθ' ἐπῆγασα πηλὰλα εἰς τοῦ Ράλλη,

σχεδὸν ἐλιποθύησα και μοῦλθε νὰ πεθάνω,

ὅποταν εἰς βελοσιπῆ μ' ἐκάθισαν ἀπάνω,

κ' ἑπηλοῦσα, Περικλῆ, και μ' εἶγε πᾶσι λύσσα,

κ' ἀπὸ τὸν Ἄνω ἔτραχα ἔσθ'ν Καίραρα ἴσα.

Π. Μὰ τίλος πάντων, Φασουλῆ, τὸν ἦρες ;

Φ. Εἶγε φύγει,

και τότε ἡ καρδίη μου ἔσθ' καιρία ἐπλήγη.

Τὸ ἔστραψε κρυὰ κρυὰ γὰρ τῆ Φανερωμένην,

ὅπου τοουμποῦσι ἔμαθε καλὸ πῶς τὸν προσμῆνε.

Π. Καὶ σὺ ;

Φ. Ἐξαναγῆσα εἰς τοὺς κλεινοὺς συντρόφους

ὄχρος καθὸς σοῦδαριον και μὲ πιασμένους γέροντας,

κ' ἀπὸ τὰ δὴν ποδάρα μου λῆς κ' ἔπετοῦσαν σπιθῆς,

κ' εἰ μὰ μὰ καὶ μου ἔγιναν σάν νεροκολοῦβες.

Ἐνθ' δ' ἐκεῖνος μοῦλιγαν «τί ἕκαμες λοιπὸν ;

» τῆς προσυνενοήσεως τοῦ εἶπες τὸν σκοπὸν ; »

ἔγω μούγκριχα βαρετῆ Πιατρῆς κατακαυμένην,

κ' ἔγω ἀπὸ τὴν Κούλουρη και ἔσθ' Φανερωμένην

» τὸν Δημητράκη ἔχασα, ποῦ νῆχη καλῆ μῆρα,

» και εἶπε εἰ καλὸ νὰ βγῆ ὁ ὄρομος ποῦ ἔπτρα.»

Ἡ δὲ προσυνενοήσεις ἄμῶσις διελύθη

και τίλος ἔφυγα κ' ἔγω γρονθοκοπῶν τὰ στήθη,

διότι ἄν, βρὲ Περικλῆ, ἀργήσῃ νὰ τελελῶσῃ,

κ' ἄλλα Βεράτῃα ὁ Χαμὶτ' ἐστοῦς Τροισήδες θὰ δώσῃ.

Ἄλθῃμα πόσον ἰδρωσὰ... νὰ μὲ σκοπισης ἔλα...

Π. Ὅρασι καμῖτσας ματσουκίτας μ' αὐτῆ τὴν μοναβίλα.